

22te Zondag door het Jaar B

St. Jozef (Bennebroek) / Sint Bavo (Heemstede)

28 / 29 Augustus 2021

In het evangelie kijkt Onze Heer naar wat zich afspeelt in het hart, Hij kijkt naar de diepere gezindheid, de zuiverheid van hart.

1. De zuiveringen van de joodse liturgie hadden een religieuze betekenis: ze symboliseerden de morele zuiverheid om tot God te naderen. In psalm 24 wordt gezegd: *“Wie mag dan bestijgen de berg van de Heer, wie mag staan in zijn heilig domein? Die rein is van handen en zuiver van hart.”*

Ware zuiverheid begint in het hart: alle gedachten en daden van ons mensen hebben hun oorsprong in ons binnenste; en als dat niet zuiver is, dan is de hele persoon onzuiver, illustreert Jezus. Ook die goede gedachte begint binnen in ons, veel van die gedachten zijn in ons gekomen door de Heilige Geest. Hij geneest de mens van binnen.

2. De zuiverheid van hart, de goedheid, verleent een bijzondere schoonheid aan de persoon, maakt de mens als spiegel van God die DE goedheid en DE schoonheid is. Daarom, wanneer we mensen van welke leeftijd dan ook zien die goed zijn, dan brengen ze vrede over en bezitten ze een spirituele schoonheid. De deugden en de Heilige Geest zijn dragers van goedheid en schoonheid. De ondeugden en de boze geest integendeel zijn dragers van kwaad en lelijkheid.

3. Het is waar dat we in vrede het geweten moeten onderzoeken om onszelf beter te kennen, om God te danken voor zijn hulp, om vergeving te vragen voor fouten en om hulp te vragen om te verbeteren en goed en goedgezend te zijn tegenover onze naasten. De heilige Catharina van Siena zegt dat we door onze liefdadigheid jegens onze naaste God zeker vinden: onze naaste is de weg om God te bereiken, het ware Goede. Daarom denk ik dat het gebed van Sint Franciscus een programma is om die zuiverheid van hart te verkrijgen waar de Heer over spreekt. Ik herinner me dat toen ik een kind was dit gebed altijd na de communie werd uitgesproken bij de Franciscaanse kerk van onze stad. Dat gebed heeft zo veel mensen geholpen in hun geloof en in hun christelijke leven.

De heilige vraagt om **een instrument van de vrede des Heeren** te zijn, dat het licht, de vergeving en de hoop van God door hem de mensen kunnen bereiken, hij vraagt om zichzelf en zijn problemen te vergeten en na te denken over goedgevoelen aan anderen: *“laat mij liefde brengen waar haat heerst, licht brengen aan wie in duisternis is...”*

Hij vraagt niet om in het middelpunt van de belangstelling te staan, om in aanmerking te worden genomen en door de anderen te worden geholpen, maar om zijn naaste in het middelpunt van de belangstelling te laten staan en om hem te helpen: *“laat mij niet bemind worden, maar beminnen.”* Op deze manier transformeert God het hart van de mens dat een bron van goed wordt, *“een stad kan niet verborgen blijven als ze boven op een berg ligt!”* ...

En Sint-Franciscus toont de ware wijsheid van het evangelie en van christenen, onze wijsheid: alles wordt ontvangen wanneer men zichzelf vergeet en het welzijn van anderen zoekt: *“Het is door te verliezen, dat men vindt.”* Het vechten tegen de verleidingen van eigenliefde waarover de Heer spreekt in het evangelie van vandaag, en het proberen om goed te doen aan anderen verandert geleidelijk het hart en maakt het gelijk aan het hart van Christus, en maakt de mensen rein in de ogen van God.

Bidden wij tot God als kinderen, dat wij altijd de poort van ons hart mogen openen zodat het altijd geraakt wordt door zijn Geest. Moge het gebed van Sint Franciscus ons helpen om altijd volzaam te zijn voor de werking van de Geest van God die het hart reinigt en ons hart een bron van goede gedachten, woorden en daden laat zijn. Laten wij altijd rekenen op de hulp van onze Moeder de maagd Maria, die vol van genade is vanaf het eerste moment van haar conceptie; zij zal ons leren hoe we ons hart zuiver houden, vol liefde voor haar Zoon en voor onze naaste. Amen.

Gebed van Franciscus van Assisi (1181-1226)

Heer, maak mij een instrument van Uw vrede.

Laat mij liefde brengen waar haat heerst,
laat mij vergeven wie mij beledigde,
laat mij verzoenen wie in onmin leven,
laat mij geloof brengen aan wie twijfelt,
laat mij waarheid brengen aan wie dwaalt,
laat mij hoop brengen aan wie wanhoopt,
laat mij licht brengen aan wie in duisternis is,
laat mij vreugde brengen aan wie bedroefd zijn.

Laat mij niet zoeken getroost te worden, maar te troosten,
niet begrepen te worden, maar te begrijpen,
niet bemind te worden, maar te beminnen.

Want het is toch door te geven, dat men ontvangt
door te verliezen, dat men vindt
door te vergeven, dat men vergiffenis ervaart
door te sterven, dat men verrijst tot het eeuwige leven. Amen.

Zelfkennis

Aan een monnik, die teruggetrokken in een klooster leefde, werd eens gevraagd: "Wat is de zin van een leven in stilte en eenzaamheid?" De monnik was juist bezig een emmer water te putten. Daarom vroeg hij zijn bezoekers dichterbij te komen. "Kijk nu eens in de put. Wat ziet u daar?" Ze keken de diepte in, maar zagen alleen het kabbelende water. Korte tijd later zei de monnik: "Kijk nu nog eens naar beneden." Opnieuw bogen de bezoekers zich over de rand van de put. "Wat ziet u nu," vroeg hij? "Nu zien wij onszelf," was het antwoord.

Daarop vervolgde de monnik: "Toen ik zojuist water uit de put haalde, was het oppervlak onrustig. Maar nu is het rustig geworden. Dat is de ervaring van de stilte: je ziet jezelf. En als je in jezelf tot rust gekomen bent, zie je niet alleen jezelf en de hele wereld met andere ogen, maar ook God."